

FALUSI MÁRTON

Miénk az ég, a föld

*Kifeszíti a lengőajtót két igaz tanúnk,
s mint ujján keresztül kabát, emléken át a múlt,
kiszippan szellős templom.*

*Künn oltáron fenség hódol, locsolt virágcserep.
Benn gyom fölverte rét az oltárteríték,
mit böjt és fagy meg-megbont.*

*Becsapódnak bélietes, fehér cseresznyefáink.
Kapuörvényt nem lehet mély lebegésre zárni,
égi uszadékfákra.*

*Dűlőúton napoztat Máriát kehes erdő,
szentképek alá boltból vett csokrot a teremő.
Hajunkat szél tépázza.*

*Fönn buszba tömött násznép, lenn urnába szórt ősök.
Légydöngés neonja cikázik látómezőkön,
kiég a keskeny szemsík.*

*Tavasza, szétpergő hamu, tisztáson elvirágzik.
Áldozótálra hamvad, nyelvem nem jut a szádíg,
szavakká old, el-elhint.*

*Összeszedtük magunkat: testünk igévé váljék.
Isten többségbe kerül, tengődjek én szórványként
vérképben, esküvésben.*

*Uram, te Dávid-házi, mondd, hány ízig köszönjek
ivadékaidnak, rokon csillagköröknek?
Vérem nemes cuvée-e?*

*Meddig házam a házad, új otthonom az otthon?
Honnantól szomszéd, kibe váratlan belébotlom,
s illenék ráköszönnöm?*

*Ki él s mozog, fogadjuk fennkölt kívánságait.
Bővítjük szemhatárunkat esthajnalcsillagig,
hazánkat itt, e földön.*

*Összebújunk: környező országok határsávja,
egymásba költözünk kisebbségi sorsra szánva.
Sztrikt határrezsím zsibbad.*

*Te vasalsz, én a meccset nézem s vívom helyetted.
Legyen, min megszólaljon, ha még akar, a Gyermek,
s hogy nagyra nőjön, kispad.*

*Magyar szó gólt nem érhet. Rúgná Európára,
határontúli csatár passzomért iszkol hátra:
más nyelv futtatja lesre.*

*Csűröm-csavarom, minden szó leshelyzetből indul,
labdánk pattan a pálya határvonalain túl.
Meddig jut el szerelme?*

*Hangját gáncsolja nyelvem, szó szót nem követ, fogad,
szabálytalanul szereli a gondolatokat.
Betűhernyótalpvetés.*

*Gólemvilág áll közénk, nyelvet fejt, nyelvet ölt ránk.
Lakásunk cirkójából a kékszakállú őrláng
bádogdobszívünkbe ég.*

*Blank vers hónapos szobájára kölcsönt ki vesz föl?
Arany árfolyamán nyújtott jelzáloghitelből
lakható be a porta.*

*Ha kert, a füredi kert. Ha ablak, Táltos utca.
Ki nem lakoltat onnan új ábránd jogosultja,
habár tégláig bontsa.*

*Álmom a Táltos utca kádjában fürdet téged,
vevőink testnedvét ingerli szeretkezéshez,
átüt zárcserélt ajtón.*

*Tudom, hol, hogyan s miért recseg a rossz parketta.
Találat érte falát, be-beázik miatta,
károsult maradandón.*

*Dédanyám szobájában csókoltalak pirulva,
éjente visszajárok belédszeretni újra –
közelebb s egyre följebb.*

*Szavamat ég beitta, voltam hát ismerős itt.
Kupéból dohányfüstöt, Kárpátokból Petőfit
huzat ki nem szellőztet.*

*Miénk az ég, a föld is,
jussunk, az új: legősiabb.
Utolsó rönkig, görcsig
oltárrá rendeződik
rétünk, törött idősik.*